

Beküldte mosz - 2021, október 11 - 15:49

A mentőket ünnepeltük a Parlamentben. Leszögezem: rájuk számíthatunk. És ez nagyon jó! Vigyázzunk rájuk, becsüljük meg őket. Dr. Szepesi András jegyzete.

Igazából nem ezzel a címmel kezdtem írni a jegyzetemet. Valami olyasmi körül bolyongtam, hogy: „COVID, Politika, Mentők”, keretet adva az elmúlt hét történeteinek.

Hiszen a COVID terjed rendesen, bármit mondanak is a „megmondók”. Péntekre virradóan 774 detektált fertőzött (biztosan nem ennyi, de ennyit igazoltak), 650 kórházban fekvő beteg, 100 gépi lélegeztetett embertársunk és 16 áldozat. A felfutás nem rapid, de makacsul halad előre. A dinamika is változhat, a csúcstól pedig még a legjobb szakembereink is csak találgatják

Az önkéntes védekezésnek már vannak itt-ott nyomai, de ez mind a tömeges, mind a szervezett védekezéstől igen távol van. Miniszterelnök úr is a COVID témával kezdett, oltakozni, oltakozni ajánlásokkal, de ennél tovább ma se ment. A 6 milliós átoltottságtól még mindig 100 ezrenyi távolságra vagyunk (az igen jó országok már 80-85%-ot jelentenek), bár az dicséretes, hogy a milliót közelíti a 3. oltást felvettek száma.

Magnífice Rector!

Én még ezzel a régies megszólítással léptem át az egyetem küszöbét, de az elmúlt 55 évben még soha se láttam egyetemi rektort óriásplakáton. Persze lehet, hogy ez már az újabb idők olyan változása, amihez rendkívüli időknek kellett eljőnni. Amerre járok, autózom, mindenütt a jól ismert arc néz rám, és már hallom is a hangját a rövidfilmen (ahogy az MTA elnökéét is), hogy vigyázzunk, járvány van. Vegyük fel az oltást és minden egyéb módon védekezzünk. Érdemes elgondolkozni rajta, hogy két ilyen hatalmas szakmai életpályát befutó ember miért lép ki a komfortzónájából, miért vállalja a köznyilvánosság túszerényegét, ahol ráfirkálhatják a képükre a sátán jelét, és bármit irkálhatnak róluk a közösségi médiumok minden mocskot elviselő felületein? Mert tudják, hogy meg kell védeni a magyarul beszélő embereket, és minden tudásuk, folyamatosan frissülő ismeretük erre készíti őket.

Politika ez már?

Nem, nem az. Szakma és emberség. Vegyük komolyan.

A politika az elmúlt héten mással volt elfoglalva, és hogy a hatalomért folyó harc milyen önző, azt abból is lehet látni, hogy a járványról szinte mindenki elfeledkezett. Magamat kínozva figyeltem a tudósításokat, megnyilatkozásokat, de úgy tűnt, hogy ők egy más világban, egy másik valóságban élnek.

Mentők ünnepén

Csípős szélről borzongva baktattam a Parlament felé a péntek délelőtti órán, amelyet az októberi párán átszivárgó napfény próbált enyhíteni. A mentők körül kavargtak a gondolataim, mielőtt a kettős őrségen áthaladva, védettségi igazolvány és hőmérőzés után beléphettem az impozáns épületbe. A kupolacsarnok mindig elvarázsol a tökéletes arányaival, és picit meghatottan állok meg a Szent Korona előtt, egy rövid meditációra, talán egy sóhajtásnyi fohászra. Hány tucat generáció magyar hite, bizalma vette körül, mennyien haltak meg érte, mivel a háborúkat és a vészidőket még az ő ezoterikus ereje se fékezte meg – a rá hivatkozók bűnös gonoszsága miatt.

Rövid séta után feltáru a maga szépségében a Felsőházi Terem, a szószék fölött kivetítővel, a bal erkélyen szépen megvilágítva az Országos Mentőszolgálat címerével. Helyben vagyok. Halkan zsongó, megilletődött tömeg gyülekezik, sok ismerős arc, akiket közel három éve láttam utoljára. Az arcok ragyognak, az ünneplő öltözet valahogy feszebbé teszi a tartást, de nem lehet nem észrevenni, hogy megviselte őket az elmúlt két év rengeteg vihara, túlterhelése, küzdelme. A sok mentős között néhány vendég, főtiszt egyenruhák, bajtársak a COVID elleni harcból. A himnusz után Kásler miniszter úr szól a kivetítőről, a mentősöket megillető dicséret és a köszönet szavai.

Bajtársak

Az ünnepi beszédet Dr. Csató Gábor főigazgató tartja. Összefoglalja a két év történetét, visszafogottan, de nehezen leplezhető büszkeséggel és hálával: ez a hatalmas, 8500 fős szervezet helyt állt az első hullámban, a rettenetes másodikban, tette a dolgát zokszó nélkül. Az immunizálás védelmét már csak a harmadik hullámban kaphatták meg.

Voltak áldozataik, akiket megsirattak, voltak betegek, akiknek a felgyógyulásáért imádkoztak, de egy pillanatig se adták fel. Próbáltak védekezni a hagyományos módszerekkel, miközben 160 ezer COVID beteget szállítottak és 1,5 millió tesztet végeztek. Gondoljunk bele, milyen kínokat éltek át, amikor a szolgálat után hazamentek, és nem ölelhetők meg szeretteiket, nehogy átadják a fertőzést. Különösen a szüleikre kellett vigyázniuk, mert ők könnyen áldozattá válhattak. Rajtuk kívül az intenzív osztályok szakemberei élhették át ilyen töménységben a veszélyt, és csoda, hogy kibírták. Sokáig ők voltak az ország legnagyobb tesztelő laboratóriuma, hogy segítsék a kórházakat és az egyéb egészségügyi intézeteket a szűrés feladataiban.

A főigazgató beszédét csendben, figyelmesen hallgatták, és csak a szemek csillogása jelezte, hogy értik és megértik. A mentők eddig is a magyar egészségügy egyik leginkább együttműködő, bajtársias szervezete voltak. A járvány ezt még erősebbé kovácsolta. A társadalom is kimutatta szeretetét, és ennek számos jele az ünnepségen is kifejeződött. Korábban soha nem látott számban kaptak kitüntetést szakmai és helyi közösségek, azok vezetői, polgármesterek és olyan civilek, akik önzetlenül segítették a mentőket.

Az ünnepi beszéd után kezdődött a kitüntetési ünnepség. A kormány képviselőjében az EMMI államtitkára, Latorcai Csaba három miniszteri elismerő oklevelet adott át, és részt vett a magasabb mentős szakmai kitüntetések átadásán. Ezt követően a protokollvendégek távozhattak, és a mentősök maguk között, már kicsit oldottabban, hatalmas bajtársi tetszésnyilvánítással fogadhatták a főigazgatói kitüntetéseket, amelyek bevezetőjét, ismertetését Győrfi Pál igazi empátiával és humorral fűszerezte.

Kár, hogy ezt a részt csak kevesen láthatták. Megható volt megérezni az emberi, szakmai kapcsolatok, érzelmek ilyen tiszta megnyilatkozásait. Végül is ezt a rendezvényt zárófejezeteként levetített rövidfilm foglalta össze, aminek címét a jegyzetem címéül is választottam.

Ők nem hősök akartak lenni!

[Nézzék meg ide kattintva](#), rövid, pörgős, a kornak megfelelő, erős képi megjelenítés, kevés ütős szöveg. Szerintem mindenkit megérint.

A Szózáttal zárult ez a felemelő kis ünnep, egy olyan csapattal, amelyik már készül a járvány negyedik hullámában helytállni. Nem akarok most más területre tévedni, de azt itt is leszögezhetem: rájuk számíthatunk. És ez nagyon jó! Vigyázzunk rájuk, becsüljük meg őket.

Epilógus

Meditatív hangulatban hagytam el a Felsőház Termét. Ma már ez a fogalom üres. Semmi mást nem jelent, csak egy gyönyörű neogótikus termet. Jó száz évvel ezelőtt még azt képzelték az elődeink, hogy az Országgyűlés termében folyik az ország politikai irányítása, ott szavazzák meg a törvényeket, ott tesz esküt az új kormány, a pártok elitje ott vívja a politikai harcait. A Felsőházban (régebben Főrendi Háznak is hívták) az ország pártokon kívül álló elitje vitatta meg az ország gondjait. Ma már nincsenek főrendek, de az a funkció, hogy az ország szellemi elitje, tudományos, egyetemi, vallási, társadalmi vezetői együtt konzultálhassanak az ország gondjairól, lehetőségeiről, véleményezzék a törvényeket, mérsékeljék a pártviták lakosságra nehezedő nyomását, egy valóságos hiány a 30 éves politikai demokráciánkban. El kellene ezen gondolkodni mindazoknak, akiket az ország jövője nem csak rövid távon foglalkoztat.

De addig még sok napi gondunk van.

Éljük túl a járványt.

Védekezzünk!

Isten éltesse a mentőseinket!

Forrás: weborvos.hu

Like

- [up](#)
48%

- [down](#)
52%

- A hozzászóláshoz [be kell jelentkezni](#)

- **Print**

- 1693 olvasás